

Deel I Winter

Rachel Bentinck

Rachel trekt de voordeur achter zich dicht en ademt diep de kruidige geur van vochtige aarde en bedauwd gras in. Als kind hield ze al van de ochtend. Na de duisternis van de nacht volgt altijd een gladgestreken dag.

De storm van gisteren heeft flink huisgehouden. Dode takken, dorre bladeren en opengebarsten bolsters liggen her en der in het gras. Overdag hielden ze zich dapper aan de kastanjeboom vast, in de nacht hebben ze de strijd met de wind opgegeven.

Vandaag is het windstil. De zon doet een poging om de melkwitte sluierbewolking te verdringen. Het licht is scherp. Met de zijkant van haar hand tegen haar voorhoofd gedrukt, schermt ze haar ogen af.

Ze loopt over het grindpad de boomgaard in om de shade op te nemen. Ook hier liggen gesneuvelde takken en geblutst fruit. De door vogels en insecten aangevreten appels die te hoog hingen voor de pluk, zijn beurs door hun val. Waardeloos. Net als beschadigde mensen. Om de schrikreactie van een spinnenweb in haar gezicht te voorkomen, raapt ze een tak van de grond. Met haar geïmproviseerde degen vernietigt ze een web van dik gesponnen draad. Als een trapezeartiest klimt de kruisspin via zijn geruïneerde vangnet omhoog. In Rachels verbeelding heft hij verontwaardigd een harig pootje.

Het springtouwlied *In spin de bocht gaat in, uit spuit de bocht gaat uit* komt in haar op en neuriënd wandelt ze naar de brievenbus aan het begin van haar oprit. Toen ze hier net woonde, heeft ze veel tijd gestoken in het opknappen van de in de grond verankerde antieke postbus die ze van de vorige bewoners heeft geërfd. De door haar uitgekozen helrode verf is al dof. Ze had het kunnen weten. De kleur staat voor vuur en woede, maar brandt snel op. Haar lange rode haren zijn de afgelopen jaren ook flets geworden, denkt ze cynisch.

Ze steekt haar hand op naar postbode Louis die over de *rue de la Combe* komt aanfietsen. In zijn gele regenpak en met zijn lange benen zijwaarts gebogen, lijkt hij op een gigantische kanarie.

Naast de brievenbus remt Louis af. Hij zet zijn voeten op de grond en kijkt haar vriendelijk glimlachend aan. ‘*Bonjour Rachel.*’

Met een hand aan het stuur en de bezorgfiets tussen zijn benen graait hij in één van de vakken van zijn tas op de bagagedrager en haalt haar post eruit. Met een geforceerde glimlach neemt ze het stapeltje aan.

‘Wat is het warm, hè? Nogal een overgang na die winterse storm.’ Zijn voorhoofd glimt, hij ademt zwaar. Rond zijn stuur heeft hij een paarse sjaal geknoopt.

Ze knikt en bekijkt de afzenders. Bij een zware envelop houdt ze haar adem in. Haar vingers beginnen te tintelen, de adrenaline jaagt haar hartslag omhoog.

‘*Alors*, iets belangrijks?’

Wat een bemoeial! Ze haalt haar schouders op.

‘Kom je vrijdag naar het dorpshuis?’ Hij kijkt haar indringend aan.

‘Waarom?’

‘De dorpsbewoners zijn tegen de aanleg van een snelweg en de bouw van een winkelcentrum.’ Louis schudt mistroostig het hoofd.

‘Welke snelweg?’

‘Het stond in *La Gazette*. Volgens de burgemeester is een betere bereikbaarheid cruciaal voor het voortbestaan van Saint Genius. Met het winkelcentrum wil de gemeente toeristen trekken, dat is goed voor de horeca en de verkoop van artisanale producten. Wellicht is de bijeenkomst ook van belang voor de toekomst van *La Chanterelle*?’

‘Voor mij is dit nieuw, kun je iets meer vertellen?’ Ze onttrekt zich zoveel mogelijk aan de dorpsstamtam, de regiokrante belandt meestal ongelezen in de houtoven.

‘Je begrijpt dat wij als inwoners daar niet op zitten te wachten, wij zijn op onze rust gesteld. Wat ons betreft gaan die plannen zo snel mogelijk van tafel!’ Met zijn vuist maakt Louis een strijdvaardige beweging in de lucht.

‘Hoe laat is die bijeenkomst?’

‘Acht uur. Je moet komen hoor.’

‘Ik ga het proberen.’ Ze legt plechtstatig haar hand op haar hart en houdt haar lachen in. Zijn gedrevenheid is grappig. Niet dat ze hem

goed kent, maar hij komt tot nog toe op haar over als een man zonder plan. Inhoudsloos. Ze kijkt hem na en neemt dezelfde weg terug.

Buurman Philippe wacht haar met de dagelijkse levering verse groente bij de voordeur op. Uit de kist in zijn armen steekt een prei die qua maat kan meedingen naar de hoofdprijs op jaarmarkten. Tussen de blaadjes van een struik andijvie doet een slakkenfamilie zich tegoed aan het biologische groenvoer.

‘*Salut Philippe.*’

‘*Bonjour Rachel.*’ Hij glimlacht, een kuiltje verschijnt in zijn wang. ‘Ik heb de laatste bietjes geogst. Als ze bevrozen, verliezen ze hun vitamines en smaak.’

De lijzige intonatie van zijn stem is genoeg om van ergernis haartjes overeind te krijgen op plekken waar ze nooit scheert.

‘De gasten gaan smullen,’ zegt ze beheerst. Rustig blijven, hij bedoelt het goed. Ze steekt de sleutel in het slot en gaat hem voor.

Antoons anorak hangt niet aan de kapstok, ook zijn kaplaarzen zijn weg. Ze legt de post op het gangkastje dat ze bij de brocante uit het dorp heeft gekocht en hangt haar bodywarmer aan een vrije haak.

In de woonkeuken met retromeubelen, maar voorzien van moderne apparatuur zitten Silke en Suave aan een sober ontbijt van geroosterd brood met boter en confituur. De ochtend na hun aankomst in *La Chanterelle* hadden de dames gemeld dat ze het eten van eieren zelig vonden. ‘Wij eten geen onbevruichte eicellen. Arme kippen. Waarom is er geen haan?’

Met “alles is onderdeel van het proces” had ze een antwoord op de dubbelzinnige vraag afgeketst.

‘*Bonjour mesdames.*’ Philippe buigt charmant en zet de kist met groenten op het aanrecht.

‘Weten jullie waar Antoon is?’ Rachel kijkt de dames om de beurt aan.

‘Hij was al weg toen wij opstonden. Zijn kamerdeur stond open,’ antwoordt Silke.

Suave knikt. ‘Gisterenavond klopte hij bij ons aan, hij vroeg of we mee wilden ...’